

dæmme op for Folketinget med en ren negativ Politik. Det ærede Medlem er øjensynlig gaaet over til den Anskuelse, vi Venstremænd i saa mange Aar have haft, at Folketinget er Tyngdepunktet i vort offentlige Liv, uden om det kommer man ikke, og uden om det kan der ikke regeres. Nu mener altsaa ogsaa det ærede Medlem dette, og det er da rimeligt, at han anvender sin Opfattelse paa denne Sag, thi denne Sag er i særlig Grad bygget paa den almindelige Valgret. Det er jo ingen Tilfældighed, at den første Venstreregering satte den lige almindelige kommunale Valgret paa sit Program, og ingen Tilfældighed, at den anden Venstreregering tog Sagen i Arv, thi hvis der er nogen Sag, som er knyttet til en Venstreregering, er det den at indføre den almindelige Valgrets Herredømme ved de kommunale Valg, efter at det er godkendt i den almindelige Politik. Desto mere underligt er det for mig, at det ærede Medlem har underskrevet dette Ændringsforslag sammen med de andre Herrer, thi det refererer sig til den Betænkning, som blev afgiven i Landstinget den 15. Marts 1905, og hvis Hovedsynspunkt er dette, at man ikke kan gaa ind paa Indførelsen af den lige og almindelige Valgret ved de kommunale Valg, da det er et Princip, man ikke kender i vort Statsliv. Ja, hvis man havde skrevet dette inden 1901, saa kunde jeg forstaa det, men da 1901 i Virkeligheden betyder, at nu er den almindelige Valgrets Herredømme et anerkendt Princip i vor Statsforfatning, og da 1901 ikke kan have anden Betydning, da Parlamentarismen og den almindelige Valgrets Herredømme paa en Gang anerkendtes derigennem, saa forstaaer jeg ikke, hvorledes man kan mene, det ikke er rigtigt, at den ærede Regering nu har fremlagt dette Forslag og stiller sig paa det Standpunkt, at det skal gennemføres. Men hvis det ærede Medlem endnu hylder den nysnævnte Anskuelse — og det er jo det, der staar i den Betænkning, som motiverer det Ændringsforslag, der er stillet her i Dag —, saa er det jo ganske stridende med, hvad han sagde ved første Behandling. Jeg synes altsaa, at Sagen ligger ganske uklar for os. Den ligger saaledes for, at to Højregrupper i Tinget ere enedes om at stille Ændringsforslag, som, hvis de gennemføres, ville gaa stik mod alt, hvad den almindelige Valgret, Befolkningen, ønsker, og ogsaa ganske stik imod, hvad den ærede Regering har forlangt. Jeg nærer ikke

den fjerneste Tvivl om, at den højtærede Indenrigsminister interesserer sig varmt for denne Sag og vil have den frem, men jeg tror ikke, at det vilde være uforholdent, om den højtærede Indenrigsminister ved denne Lejlighed, hvor der foreligger et saadant Ændringsforslag, erklærede, at Regeringen ikke kan fravige de Principper, som ere nedlagte i det af den forelagte Forslag. Maaske det endda var rimeligt, at det ikke var den højtærede Indenrigsminister, men den højtærede Konseilspræsident selv, der gjorde det, idet det nemlig i Virkeligheden er en rent politisk Sag. Det, det her drejer sig om, er, om den almindelige Valgret skal gennemføres i Kommunerne, efter at dens Herredømme nu en Gang er blevet bekræftet i Statslivet. Sagen er altsaa uklar i dette Øjeblik. Man ved ikke, hvorledes dette Ændringsforslag skal opfattes. At opfatte det, som om det kun er stillet, for at Sagen kan komme i Fællesudvalg, forekommer mig at tillægge det for lidt Betydning. Det kunde man have opnaaet gennem mange andre, ganske tilfældige, ubetydelige Ændringsforslag. Hvorledes Landstingets Stilling i Virkeligheden er til denne Sag, kan man intet vide om, efter at dette Ændringsforslag er stillet, og ej heller naar det bliver vedtaget ved den Afstemning, vi nu skulle have, og ved hvilken jeg vil slutte mig til de Medlemmer, der stemme mod det.

Frijs-Frijsenborg: De to ærede Landstingsmænd for København ankede jo begge over, at jeg var Medforslagsstiller til det Ændringsforslag, der nu er fremkommet, og de ankede over, at jeg ikke havde stillet andre reelle Ændringsforslag. Jeg skal, inden jeg indlader mig paa Besvarelsen heraf, sige til det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Brandes), at hans Udlægning af mine Ord om denne Sag er fuldt korrekt. Det er saadan, jeg har sagt dem, og saadan, jeg ønsker dem forstaaede. Derimod tror jeg nok, at det ærede Medlem lægger noget mere i mine Udtalelser om Landstingets Stilling, end der i Virkeligheden laa i dem. Hvad jeg har ment, er det, at et Første-Kammer ikke i Længden kan modstaa en virkelig Folkestemning, og at det rettelig bør bøje sig derfor. Men jeg har paa ingen mulig Maade derigennem tilkendegivet, at Landstinget ikke ogsaa skulde have Indflydelse paa, hvorledes Lovforslagene komme til at tage sig ud. Grunden, hvorfor jeg ikke har stillet andre Ændringsforslag, en Fremgangsmaade, om